

1993

SLOVENSKÉ
3. - 18. 7. 1993
ŘEKY,

Končila

Jednotlivé příspěvky této kroniky neprošly redakční úpravou a byla zachována všechna specifika jazykových projevů jednotlivých autorů.

V publikaci byly použity dvě kresby neznámého autora

© Edited by Jiří Dlouhý, Praha 1993

Sobota 3.7.

Program: Cesta autobusem po trase Praha - Brno - Starý Hrozenkov - Nimnická priehrada u Púchova

Toto jest kronika prvého dne letošní vody. VDJD: "Všechno, co patří do kuchyně, dejte vlevo."

Měli jsme sraz v Cukrovarnické v 7.00, aby se nanosily věci ze skladu. Jediný, kdo přišel v 7.30 byl EDA. EDA měl klíče od skladu. V 7.30 přijeli autobusem ze SLOVANKY - nastal očekávaný a mnohými organizovaný zmatek. Pak se všechno naložilo a přivázalo a jelo.

Dalším zajímavým okamžikem se stal přechod do země smutných dnešků, leč zářivých zítřků. Z důvodu placení silniční daně na hranici za počet osob, rozhodl se VDJD k nejméně brutálnímu snížení počtu jedinců v autobuse - PRECHOD CEZ POHORE. Čtveřici jedlíků z vytypované skupiny, jsme opustili hned za hraničním patníkem. Přijetí na SLOVENSKU bylo VLÍDNÉ - i psy uvázali a vyplí proud v ostnatých drátech.

Uspokojeni zdařilou regulací čtyř strávníků se blížíme k autobusu. Ovšem láска k jídlu je mocná a tak jsme při setkání znechuceni nalezením ztracené čtveřice. Je nás zase 39 kusů.

Zkušenosti s pneumatikami z předchozích let nás vedly cestou necestou chtě nechtě k PÚCHOVU. Zde jsme zatábořili, počlnkovali, pokúpali. Povečeřeli jsme UZENKU a zavedli novou, leč nezanedbatelně odpovědnou funkci služby - tzv. RESTAURACNÍ SPOJKU.

Usínáme v romantickém prostředí tiché, opilcemi nerušené a národními písňemi neposkrvněné panenské SLOVENSKÉ přírody. Většina nás, průmyslových pražáků, přívěklých hláholu velkoměsta, zvyklých usínat za rachotu KOLBENKY, byla zklamána jen ojediněle projíždějící vlakovou soupravou. Kromě nevyužitelnosti dvouproudé tratě s následnou korozí kolejí a nezbytnými ztrátami slovenského hospodářství, což pro nás nebylo tolik znepokojující, trávíme noc různými způsoby - např. póslechem hukotu divokých vos.

Zapsali: Alan, Dáša, Mirek

Neděle 4.7.

Program: Cesta autobusem po trase Nimnická priehrada - Žilina - Poprad - Kežmarok - kus za Nižné Ružbachy, na lodích po řece Poprad: Nižné Ružbachy - Plaveč (ZW C - 20 km), autobusem Plaveč - Malý Lipník

A je tu první ráno, ale vlastně to není ráno, protože v šest hodin mám ještě noc. Jirka se snažil, z počátku marně, vyhnat nás z vyhřátých spacáků. Pod pohružkou hasičského cvičení se mu nakonec podařilo všechny přimět, aby se vrhli do spárů nepříliš vábné přehrady.

V 8.15 jsme se vydali na cestu posilněni tvarohovou pomazánkou. Pamatovali jsme i na náš lyžařský vlek v Rokytnici, přestože sněhy již hodně dávno roztály - ochotný stryk nám odprodal vytoužené součásti tohoto nezbytného zimního pomocníka. Odtud naše pouť směřovala do Žiliny. Zdeněk

čekající na místním nádraží byl mile překvapen naším brzkým příjezdem.

Belá nás přivítala téměř suchým řečištěm, a proto: "Hurá na Poprad". Na jeho břehu propukl lítý boj o vesty, pádla, špricky, helmy, lodě, vaky, špunty a háčky. Ani řeka nebyla ideální. Voda byla mokrá, smradlavá; kameny četné a špičaté. Zuřiví kotrčníci povzbuzovali své líné háčky.

Cílové nadšení vyprchalo úměrně se vzrůstajícím množstvím nelibého bahna. První nedočkavci se okamžitě vrhli na čočku, což jim bylo brzo z nemožněno Jiřím, jemuž se zdálo, že upřednostňujeme své žaludky před plavidly.

Odtud jsme se společně vypravili (i s autobusem) do místa táboraření v Malém Lipníku, který od polského území dělí pouze řeka Poprad. Blízká restaurace "U financa" nám poskytla rychlé občerstvení. Ovšem jen za SOK (slovenské koruny).

Poté jsme využili přilehlého volejbalového a při měsíčku i fotbalového hřiště. Pak se hrálo na kytařu a zpívalo (ale málo).

Mezitím se zkušení jedinci vypravili do kulturního zařízení. Nevšimli si však, že s sebou mají i jednu mladší slečnu. A co se asi stalo je vám zaručeně jasné. Nejhůře však nedopadla ona dotyčná, ale ti, kteří o ní pečovali a ukládali ji do spacáků, protože stále utíkala a protestovala proti nucenému spánku. Nejeden stanový kolík se setkal s její tápající nohou.

Po půlnoci jsme konečně ulehli do svých příbytků.

Zapsali: Alan, Dáša, Mirek

Pondělí 5.7.

Program: dopoledne na lodích: Legnava - Malý Lipník, odpoledne na lodích Malý Lipník - Malý Sulín (7 + 8 km, ZW C)

Den začal budíčkem (pro změnu). Do vody jsme hodili Janu, která se nevzbudila dostatečně rychle a další jedince, kteří nebyli vzbuzeni vzhledem k nevhodnému umístění stanu (zaběhnutého se v noci). Následovala Hutututucvička.

Po snídani, bylo na programu sčinkovanie Popradu (části) z Lientavy (nebo tak nějak). Vypluli jsme poněkud netradičně bez pádel ale o závod.

Dojeli jsme na táborařiště, poobědvali večeře a byl sehrán mezistátní "mač" ve volejbale (naše reprezentace obsadila 2. místo). Potom se plulo dále a dál a dál až do nějaké vsi k autobusu.

Po vydařené homogenní hmotě nazvané vzletně těstovinami vypukla velká námořní bitva. Ofábkovaní a ohelmovaní jsme zmatečně pobíhali bujnou vegetací (pichlavou). A zaslouženě vyhráli červení podvedením Blacka.

Večer se grogodýlilo a potom se žilo společensky.

Zapsali: Petr, Petra, Helena

Úterý 6.7.

Program: na lodích: Malý Lipník - Mníšek nad Popradom (17 km, ZW C)

Jsi slizkej had - nemám tě rád.

Jsi slizkej had - zkus to tak brát bejbi.

Den začal (resp. minuly skončil) grogovdýlem. Budíček proběhl bez hašení, ale zato koupání bylo řádně obombeno. Aktérům noční akce bylo řádně vyčiněno přitom Láďa jezdil po HIGHWAY číslo 1 se svým dravým autobusem a byl to highway king. Tábořiště od svinstva vyčištěno, mračno protřženo, od břehu odraženo, do deště zamířeno, sprostě nadáváno. Přišla zima, zpíval nám Zima - bylo to práma jak cesta z Knína. Пушкин погиб на дуели. Vlny se zvedly - téměř jsme zgebli, mnozí se spletli, pádlama pletli, tak jeli zpátky - Aleš měl kýlu. Do prčic, já strčil prst do té baterky. V kroužku kosu klepajíce, sušenky tak dlabajíce, zubama jsme cvakali, lodě se též cvakali - Míša 2x. Už ses probudil?

Jsem na mrtvici, tak mě prašti po palici - Honza půjde spát. Po zdolání mořského příboje jsme dorazili na místo určení, kde jsme byli seznámeni se skutečností, že nám koupalisti sežrali všechny žampióny s polívkou. A tak jsme jim udělali Kyselou prdel. Po dostavení se dřeva k ohni se téměř všichni vrhli na brutální hrátku - Freeze-bee rugby.

Vedli jsme (krávu za ocas), Eda "draftoval", ale i přesto jsme zvítězili 20:18. Alča hrál s Myšákem v jednom družstvu, ale ani to mu nezabránilo v tom, aby výše jmenovanému drasticky rozdrtil spodní čelist. "Zívání je nakažlivé". - To je poslední věta, kterou tam mám. A tak jsme radši zalepili cedníky, abychom byli správní a ještě správnější hoši a dievčata. Pak už zaplál oheň, kde perlil přede vším Péťa svým míčem, kdy se mu podařilo nezranit se vlastní padající botou. Oheň byl uhašen, pak spánek vyhlášen.

Xicht svůj si chraň,
použij zbraň a zabij tu saň.

Dino opět kleje a venku furt leje - Gagarin se směje, Franta klidně bleje. ACH JO!!

Zapsali: Ivánek, Myšák, Jana F.

Středa 7.7.

Program: autobusem: Mníšek nad Popradom - Červený Kláštor, na lodích: Červený Kláštor - ústí potoka Lesnica (11 km, ZW I+)

Den začal budíčkem až v 8.32 (středoevropského letního času to bylo v 7.32 - pozn. ed.). Nepříjemná rozsvíčka pod vedením bláznivého Standy byla spojena s koupáním v teplejší říčce než pfitékající potok. Za spoluúčasti drobných dešťových kapek jsme sbalili stany a posnídali chléb se sýrem, okurkou a kečupem. Po navázání zlepěných lodí násleoval odjezd směrem k Dunajci. V Červeném Klášterci nastala příprava na vyplutí. Rozdělili jsme se do skupin a vyjeli. Během plavby jsme potkávali stále více slovenských a polských plní na kterých se nesli desítky turistů, kteří s nadšením natáčeli mokré vesty cvaklých členů naší skupiny. Po sčílkování Dunajce jsme navázali

lodě a popojeli k nedalekému turistickému zařízení. Někteří z nás vykoupili "Kováče" z obchodů a po dvou je posílali za hranice svým známým. Potom jsme se taky najedli. V sedle nad HALIGOVCEMI jsem se utábořili a odvážlivci došli 2 km pro vodu.

Štědrý den nastal a Jirka našel pod stromečkem ešus s kolínky. Za silnějšího větru jsme šli spát.

Zapsali: Black, Eliška, Black

Čtvrtok: 8.7.

Program: na lodích dto jako 7.7., autobusem Lesnica - Vrbovo

Probudili jsme se po Štědrém večeru a deštivé noci do sychravého rána. Prudký vítr dokonce profukoval některými stany kapky deště, takže dostali kvalitní ranní sprchu. Byla to ale jediná ranní koupel, protože vodní cvičení odpadlo (k velkému smutku všech) kvůli absenci jekékoliv řeky, potoka, nebo tůnky. Jediná možnost by byla válet sudy ve vydatně zalité trávě. To však nikoho tehdy nenapadlo.

Pošnádali jsme sytý porič a vyrazili směr Dunajec. Cestou jsme ještě zastavili ve Spišské Staré Vsi, kde jsme doplnili zásoby proviantu. Po opětovném splaytí Dunajce jsme se najedli polévky stejně jako hasiči, kteří se šikovali vedle nás. Zima sice už nebyla tak veliká jako včera, ale směr Termálné kúpele - Vrbov uvítali všichni. Konečně nastala naděje, že se zase po dlouhé době zahřejeme. Po ozdobení Vrbovské sjezdovky našimi promoklými věcmi a lehkou večeří jsme vyrazili na večerne kúpanie.

Nejdřív jsme se na nějakou dobu naložili do malého nejteplejšího bazénku s vodou asi 38°C a nechali masírovat svá těla bublající, terminální a lehce zapáchaný vodou. Většinu času jsme však strávili ve velkém asi o 1°C studenějším bazéně. Dělali jsme tam všechno možné i nemožné. Každý byl mnohokrát málem utopen; cizí balón ukrazen (poté zase navrácen); sirný pramen zadržen, každý málem opařen. Koupání bylo skvělé, ale stačilo vystrčit ruku a ta málem zimou opadla.

Večer jsme si každý opekli buňty, rozložili se na sjezdovce a usnuli.

Zapsali: Karel, Jana K., Pyšta

Pátek 9.7.

Program: autobusem: Vrbovo - Podliesok u Hrabušic, pěšky: Podliesok - průchod roklinou Suchá Belá - Kláštorisko - sestup k Hornádu u Kláštorské rokliny - podél Hornádu zpět na Podliesok, dále autobusem: Podlesok - Liptovský Ján

Budiček být v 7.30 (31, 32, 33.....99) pak začít (v dešti) duševní (v autobuse) razdva tří, raz, dva, tří. Pak-li jeli-li jsme-li dolů nahoru dolů a-li zas-li jsme-li ujeli-li dešti-li.

Rozdána svačina,
do báglů dána,

drobečky po ní zůstaly.

a pak jsme cupitat Slovenským Rájo-peklem nahoru, a to - vodou, skálou, žebříkem, eště vodou a bahnem Nahoře-li jsme-li cupitali-li dolů-li (v-li protisměruli) dole-li jít my noch ↓ přes hory, doly, žebříky, plošinky vedle "Hornádu" (Uag, uag, Eja rrur dérdggagg) gdyš jsme dorazili do původního startu kde jsme zhltli špagety a Jiřího povídáčku o Tahity. Pak jsme Posbíraly-li-li korálky utopily-li E.H. III a šupky dupky do autobusu.

A autobus šupky dupky ke Leptavému Mikuláši k Váhu. A my šupky dupky z autobusu se všeckmi věcmi. A odvážlivci do lesa pro dříví (šupky dupky). A dříví šupky dupky na oheň.

Aa mmyy š.d. dd-d-d-do pp-p-p-pooostýlek.

Chrr.

Zapsali: Eda IV., Aleš, Dáda

Sobota 10.7.

Program: na lodích po řece Belá v úseku Pribylina resp. Vavrišovo - ústí do Váhu a po Váhu do Liptovského Jánu (6, resp. 2km WW II+, 7 km WWI)

Po budíčku v 7.35 jsme se vydali s papírem a tužkou na pravidelnou rozvíčku. Zdálo se nám, že zpočátku ani Jiří nevěděl, co po nás chce, ale nakonec jsme se dohodli a počali jsme ve dvojicích pozpátku obíhat náš stanový tábor. Odměnou za jedno kolečko byl lístek s partnerovým jménem. Účelem bylo získat jména všech přítomných, což se některým zanedlouho podařilo. Na závěr rozvíčky nechyběla příjemná studená koupel ve Váhu.

Po snídani jsme zabalili svých pět švestek a vydali se směrem k Belé. Ti lenivější vystoupili ještě před Liptovským Hrádkem, ale většina pokračovala do nákupních středisek. Jakmile jsme sehnali vše potřebné i nepotřebné, odjeli jsme autobusem k Belé, kde jsme vyložili otrlejší jedince na singlech, kajacích a americkách. Ostatní lodě zůstaly zatím navěšeny, jelikož jejich ponor byl větší, než množství vody v řece. Popojeli jsme tedy ještě dál po proudu a čekali a čekali.... Konečně se objevily naše posádky a jejich lodě, značně pojmenované dnem řeky. Některé lodě nebylo dokonce třeba otáčet dnem vzhůru, aby se vylila voda do nich nateklá. Ti, kterým to lodě dovolily, se splavili až do tábora, kte na ně čekalo rizoto. Po tomto vydatném obědě se opravovaly lodě. Část tábora se odebral k volejballové sítí, která svou výškou dávala možnost k uplatnění našich hráčských schopností. Po chvíli ale všechny zmohlo nevydržitelné vedro a tak jsme šli vyzkoušet teplotu Váhu. Tentokrát nám nepřipadal tak studený, příjemně nás osvěžil k dalším činnostem. Na nedaleké skále se totiž objevilo několik bláznů s lany, karbinami a helmami. Zlákání krásou krajiny a domluvami ostatních táborníků byli nakonec i nejlínější jedinci přesvědčeni vyzkoušet krásu lezení po skalách, což se některých neobešlo bez pádů. Dobré jištění však nedovolilo žádnou ztrátu na životech. Zničené horolezce postavila na nohy výtečná čočková polévka. Pak byl zapálen oheň, přečteno průběžné hodnocení soutěže kmenů na Tichomořských ostrovech a poprvé použito Rudé Právo ★. Bylo dále zjištěno, že není radno míti v takovémto táboře narozeniny a ještě k tomu osumnácté. Připravený pudinkový dort byl jen malou záplatou na nedobrovolnou koupel. Oslavenkyně naštěstí nebyla schopná spořádat celý pudink sama, a tak zbylo i na ostatní. Otrlejší

jedinci zakončili den grogodýlem a pak ještě cestou do nedalekého hřbitova.

SPECIAL THANX TO ALICE

Zapsali: Alice, Michala, Lukáš

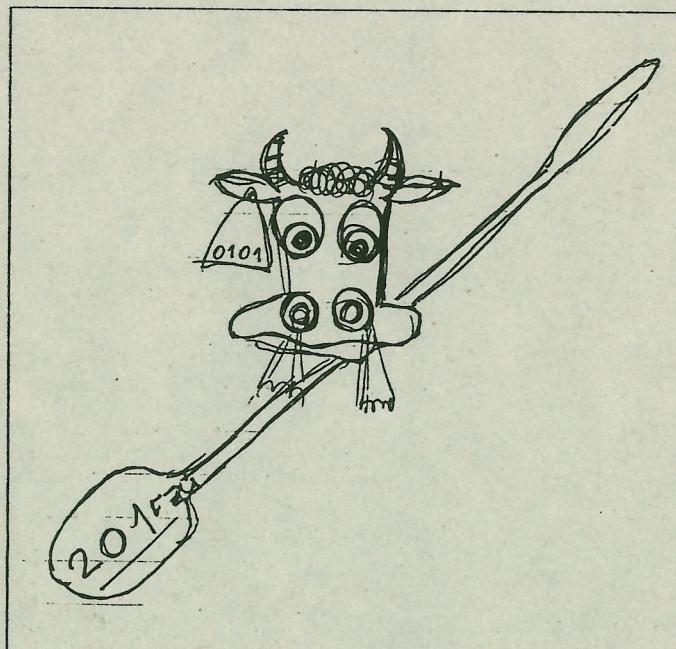
Neděle 11.7.

Program: na lodích dtto jako 10.7.

Po rozsvíčce a koupání a snídani a navázání lodí a takdále jsme nasedli do autobusu a nabrali směr Belá. Sjížděla se jako včera sjela se skoro celá a nejedna loď byla celá zcela zničená. Broušením se ještě dorazily. Ojedinělé pokusy zachránit lodě lepením byly zmařeny deštěm. Lidé se snažili spasit v kuchyňském stanu zanechajíc lodě svému osudu.

Akce Bílý Buvol.

A k c e
bílý buvol
začala kolem
10. hodiny.
Vrhlo se na mě
a s i 2 0
rozuřených
agentů KGB v
čele s ruským
výsadkářem
Karlem. Moc mě
a k c e
nepřekvapila,
protože som
čekal, že bílý
buvol budu já,
takže jsem se
vůbec nebál.
Po nasilném
navlečení části
horolezecké a
v o d á c k é
výstroje mně
odvlekly na
most a díky
předeslému
trénniku mě
bezpečné s
o d ě n ý m
rukama slanili

dolu. Snažil jem šplhat na laně nahoru vyšplhal jsem asi 10 cm a uvědomil si že má asi 45 m a tolik bych asi nevyšplhal tak jsem se nechal spustit do vody po tvrdém přistání na dno jsme zjistili že voda je studená a mokrá. Agenti (Krvelačné šelmy) se snažili strhnout mě lanem a celého namočit to se jim ale nepovedlo, jejich pokusi jsem zmařil odepnutím se z lana a odchodem ke břehu. Po vyplazení se na břeh mě znova topili a na raz dva tři mně vhodili zvět, kdy jsem vylezl celý mokrý měli konečně pokoj a plné uspokojení akce

bílý buvol se zakončilo převlečením a vlezením do spacáka.

Jan Faltys

PS: Pravidla ČJ najdeš v knihovně

Zapsali: Jarmila, Jirka F., Honza

Pondělí 12.7.

Program: návštěva Liptovského Mikuláše autobusem

Ráno byl budíček. Taky snídaně.

Toho dne se nic moc zvláštního nestalo. Lepili jsme lodě. Po obědě nás Jiří dal naložiti do autobusu i s vodovkama a podobnými nedůležitostmi a odvezl nás do Liptákova. Tam se nás snažil zničit bojovými úkoly typu:

- 1) Ptejte se místních obyvatel na jejich názor na vystupování Milana Markoviče.
- 2) Zjistěte jméno ředitele nemocnice apod.
- 3) Nakreslete danou budovu
- 4) Nakupte 5 věcí za co nejnižší cenu.

Při plnění zdánlivě snadných úkolů se všechna družstva dostala do časové tísni a došla k zajímavým poznatkům. Názory se různily a nejen mezi generacně.

Hra sa skončila a my sme sa odčbrali do taboriska. Po večeři bylo celkem eané počasí a tak jsme se všichni namačkali do kuchyňského stanu. Tam se vyhlašovaly výsledky odpoledního městského klání.

VDJD rozhodl, že úkol splnili vši, a proto také vši skončili první. Přibližně polovina se poté odebrala do hajan a tí co vytrvali si zapěli několik kánonů a potom DOBROU NOC.

Zapsali: Jana F., Yvona, Pišta

Úterý 13.7.

Program: na lodích Liptovský Ján - Liptovský Mikuláš (8 km WWI + kanál)

Heslo dne: "Jaké máš skóre?"

A řady poserů se rozšiřují. Do lodí usedla pouze hrstka statečných. Jednou z příčin mohlo být ono pověstné slovo KANÁL, dále také nevyzpytatelné počasí, přející spíše zimním sportům, ale nejpravděpodobnější příčinou byla již výše zmíněná infekce.

Váh se mstil dále. Takže ti doposud funkční vodáci se utěsnili ve svých

lodích a vydali se bojovat s vodním živlem (jak říčním, tak dešt'ovým). Besné počasie řádilo ještě před kanálem, ale pak to při pohledu na naši nezlonouvnou vůli pokračovat dál vzdalo. Každoroční redukce lodí nebyla tentokrát úspěšná. NAVAZOVAT, ODJEZD!

Po celkem chutné krmi jsme si zahráli na vandaly přírody a jali se hledat pryskyřici na hru zvanou "OLYMP". Výroba pochodní byla úspěšná, a tak bylo odstartováno. Mokří od prokleté kapaliny, která neustále padala z ďábelsky černého nebe a špinaví od bahnitého potrubí se dereme na těžce zdolatelný OLYMP. Olympská bohyňě v podobě Edy rozdávala sirky, a tak se všem družstvům dříve nebo později podařilo pochodně zapálit, až na několik zoufalců, kteří na Olympu rozdělali nejdříve oheň, na kterém se snažili pochodně probudit k životu.

HURÁ! Do cíle přibíhají první OLYMPANÉ s úsměvy na bahnitéch lících. Je dobojováno, body přiděleny. Po táborovém ohni, kde díky počasí převládalo zimní téma rozhovorů, odcházíme do svých přibytků ulehnut ke spánku, při kterém někteří z nás hlídají u vchodu stanu, aby vás stihli skrakovat. Tak tedy sladké sny.

Zapsali: Alča, Miša, Dáša

Středa 14.7.

Program: pěšky: Liptovský Ján - Ohniště (1540 m) - Släma (1530 m) - Liptovský Ján (cca 20 km)

Po krásné noci, i když pro některé členy dobrovolné ochrany tábora nepršel příjemně, jsme se snažili probudit, a začali zjišťovat o kolik se zvýšily řady naší "TJ SKÓRUJ JAK MUŽES". Jako jeden ze zakládajících členů jsem byl mile překvapen zájmem o členství ve výše jmenované jednotě. Členy jsme zaregistrovali a následně se rozvídili. V místním doku, a za vydatné podpory deště, jsme smyli zbytky z nočního utkání, kde bylo skóre dosud vysoké. A jelikož daleko krásně pršelo, ulehli jsme do spacáků. Ale co se nestalo! Zanedlouho Jiří burcuje, že krásně prší a to je ideální čas na výlet. Co se dalo dělat, vyrazili jsme na horu zvanou Ohniště. Cestou nás provázelo střídavé počasí - chvíli zataženo, chvíli roztaženo, ale šlo se furt stejně mizerně. Jako nejlepší sportovkyně se ukázaly dvě mladé američanky, jelikož absolvovaly vysokohorskou průpravu a nejen vysokohorskou (viz závěr). Počasí se vylepšilo natolik, že pěkně lilo. Tak nám nezbýlo nic jiného, než přivolat leteckou pomoc u RUSKA. Ale jelikož přístroje na určování souřadnic přistávací plochy neměl "KAREL" (viz závěr) zcela v pořádku - rozpad KGB a tudíž špatná organizace, letoun typu U-2 plně naložený proviantem a municí pro naši skupinu havaroval na nedalekém kopci. Po shlédnutí a prozkoumání místa neštěstí nám nezbýlo nic jiného než se vydat pěšky do údolí, kde na nás měl v záloze čekat Dravý truck Highway kinga. Naše vyhladovělá a zdecimovaná skupina zdánlivě dorazila na smluvně místo, kde kupodivu čekala naše záchrana - Dravý truck. Všichni jsme naběhli do přistaveného vozidla a vydali se na základnu, kde byl připraven nacpávací pokrm. Jakmile jsme se nasytili, byl zahájen výcvik mužstev. Nejdříve se cvičilo předávání potravin vyhladovělému obyvatelstvu - simulováno jako hod slizkého těsta na co největší vzdálenost a přesnost. Další disciplína byla měření zaminovaného území pomocí lidského těla. V praxi se dva lidé střídavě vrhali ležmo před sebe za účelem co nejrychlejšího překonání určené vzdálenosti. Toto se však neobešlo bez zranění jednoho člena skupiny, který rukou narazil na nastražený

nepřátelský hřebík. Jako poslední disciplína byla skop parašutisty visícího na stromě. Ve skutečnosti to znamenalo vymrštit tělo a nohy do co největší výšky a dotknout se zavěšeného hrnečku. Dále násleovalo vyhodnocení celého cvičení, vydatná strava a zpěv u ohně.

P.S.: KAREL - krycí jméno užívané v celé bývalé ČSFR, ve skutečnosti ruský výsadkář nasazený v naší skupině KGB se speciálním úkolem potíráni vnitřního nepřítele. Dále jsem z tajných zdrojů zjistil, že "KAREL" užívá na KUBĚ a ve VIETNAMU krycí jméno GAGARIN.

Z materiálů zrušené StB jsem se dozvěděl, že dvě mladé američanky jsou nasazené agentky FBI a mají pravděpodobně na svědomí havárii ruského letadla.

Zapsali: Aleš, Alice, Výsadkář

Čtvrtek 15.7.

Program: Autobusem: Liptovský Ján - Liptovský Mikuláš (kanál) - Martin - místo poblíž Košťan nad Turcom

Heslo dne: "Kolik máš škvorů?"

Rozvídka byla korunována další disciplínou šestiboje. Protože bylo poráno, dřepovali jsme po dvojicích navzájem se podpírajíce zády. Minuta nám byla dlouhá po noci rušené zpěvem výtržníků z vedlejšího tábora, kteří zpívali tradiční lachoutské písni.

Po snídani jsme nacvičovali náskok na koně s dámou v úzké sukni. V reálu to znamenalo, že po dvou společných skocích byla dívka vržena do dálí.

Odbylili jsme velmi zabydlené táborečtí a vydali se doutratit poslední slovenské peníze do supermarketu. Dostatečně nádopovaní jsme se jali jezdit na kanále. Jezdilo se a jezdilo, jedla se hrachorová polévka a zase se jezdilo. Když se dojezdilo, odjelo se.

Autobus byl spravován toaletním papírem a my čekali a čekali. Když se dočekalo, odjelo se.

Rozbyli jsme tábor v malebné krajině. Nebyla zase tak moc malebná. Bylo tam trochu více škvorů. K ohni proskakovaly zprávy o desítkách obětí v jednotlivých stanech. Ztráty byly naštěstí na straně škvorů.

Zapsali: Ivánek, Petra, Helena

Pátek 16.7.

Program: na lodích: Kláštor pod Znievom - Príbovce (7km, WWI), autobusem: Príbovce - Martin - Trenčín - Starý Hrozenkov - Brno - Mohelnice

Budíček byl, jako již tradičně, v 7.39. Tentokrát nenastupuje hasičské komando, ale škvorí jednotky. Na tato zvířátka večer upozornil Ivan. Jak je vidno, měl pravdu. Po koupání v cca 30 cm vody násleovala snídaně. Zbalili

jsme stany mokré, zato plné škvorů. Vyrazili jsme k řece Turiec, kde jsme nastoupili na naše plavidla a vydali se napříč poli po klikaté a úzké řece. Řeka nás měla tak ráda, že nám do cesty postavila nepřekonatelné kmeny. Takže se každý musel namočit. Někteří se i cvakli, víď Alčo! 4 km jsme jeli asi 2 hodiny. V cíli na nás nečekala polévka, nýbrž my na ní. A tak jsme se rozloučili se slovenskými řekami a vydali se domů. Většina autobusu spala, ale to se nelišilo Highway kingovi. A proto neustále troubil. Když jsme dorazili na hranice, byl takový slejvák, že VDJD ani nezkušil poslat nás opět přes kopec. "Soznam" - to je to heslo, které platilo na celníky na tomto přechodu. Vyhli jsme se zaplacení silniční daně a vesele pokračovali směrem k Brnu. "Hned poznáte, kde jste" kdosi prohlásil poté, co začalo svítit slunce. Zastávka v Brně byla krátká, zato zajímavější. Odpojili se od nás Jana, Pét'a a Majka, kteří jeli na keramický táborec. Poslední autobus, jedoucí do Prahy ujel v 16.00 a tak je Jiří posadil do autobusu do Milána (snad jel přes Prahu, kdo ví) (*Kupodivu dorazili do Prahy spokojeně a dokonce i s promítáním Toma a Jerryho na videu* - pozn. ed.). Jiří, jak sám řekl, rozfoukal mraky. Krásu hvězdnaté noci jsme si vychutnali cca 10 km od řeky Jihlavky, kde se porouchala trubice od vzdachu, bez níž se dále jet nedá. Naši fyzici závadu bleskurychle odstranili a tak jsme se asi za 2,5 hodiny od tohoto osudného místa odlepili. Nakonec jsme přes všechna úskalí dorazili k řece Jihlavě, poblíž městečka Mohelno. Spí se pod mostem, nebo támhle či zde? Velký zmatek, jako vždy byl překonán velkou touhou po spacácích a tak jsme spokojeně ulehli.

Zapsali: Black starší, Lukáš, Jana K.

Sobota 17.7.

Program: na lodích: Mohelno - Hrubšice (10 km WWI)

Sad jsme včera zrabovali,
řádně jsme tam hodovali,
ráno mokří unavení
starým Blackem probuzení,
vylil na nás něžně kýbl,
kuřátek houf - jak se hýbl!

Refrén: Lachouti a víno - Ivánek a Díno

Pro chřupavé rohlíčky,
běží službí nožičky,
ná pěhradě kohoutek,
pustil hodný lachoutek,
voda proudí, břeh se zvedá,
Eda už si nočník hledá,
do Vydry pak s Dášou sedá,
achých ouvej tříkrát běda.

Ref.

Téměř všichni jedou v suchu,
chlámou se od ucha k uchu,
co je ale v cíli čeká?
Mokré hlavy zchladí řeka.
Byl to od něj pěkněj podraz,
porušil svůj vlastní rozkaz,

v suchých vězech vázal lodě,
už ho nesou, kucká, k vodě.

Ref.

Odpoledna začly hrátky,
a Ferdové hledaj šátky,
a pak slepé družiny,
slanují do bažiny,
po mostu a po pilonu,
sirky ulož do talónu,
a tak aspoň maličko,
uvaříme vajíčko,
spálili mi pižamo.

Ref.

Než vychladly zžehlé trávy,
proskočily další zprávy,
a hned všechna děťátka,
prohledávaj doupatka,
hamounice korálky,
nedabajíce morálky.
Alča je hamoun!

Ref.:

Po setmění další hrátky,
v tichomořské přešly svátky,
vznosné kroje ohněm září,
porota se divně tváří.

Ref.

Na začátku žranice,
o kuřátka pranice,
příčinou všech střevních trampot,
feferonky, puding, kompot.

Refrén: Lachouti a víno - Ivánek a Díno

Zapsali: Myšák, Míša, Mirek

Neděle 18.7.

Program: autobusem Hrubšice - Ivančice - Praha

Budíček byl podle vlastního uvážení a bez rozsvíčky, zato s pořádným "grogodýlem". Po snídani, která byla v 8.45 jsme začali honit věci po tábore a mokré jsme je házeli do krošen. Dovázali jsme lodě a lehli si na vlek, pod vlek, nad vlek, vedle vleku, atd. Poté jsme dojedli polévkou ze včerejška a čekali na další jídlo, tj. kompot a nedovařená poridge. Potom jsme zbalili kuchyň a nasedli to autobusu a rozjeli se směr Praha. Cestou se strhla strašná bitva mezi koupálisty a nekoupálisty, ve které se nedalo určit, kdo vyhrál, protože všichni skončili ve vodě. Tato bitva byla nejspíše podnítěna

nekoupálisty, kteří ukradli koupálistům při "grogodýlení" šaty a pověsili je na vlek. Pro šaty nekoupálistů došel Aleš s ručníkem a tím se stal obětí několika vášnivých fotografů. Při nastupování do autobusu se heslo: "Mokří nesmí do autobusu" změnilo na "Suší nesmí do autobusu". Pak ale nasedli mokří i suší a vydali jsme se - tentokrát už bez zastávky - do Prahy.

Zapsali: Michala, Dáda, Eliška, Honza F., Jirka F.

P.S.: Proskočily zprávy, že výsadková skupina koupálistů i nekoupálistů se snažila rozšířit v půlnocích hodinách svou činnost i do centra matičky Prahy. Bylo jim v tom zabráněno jednak spuštěním deště s kroupami (letos tak neobvyklého) a pak hlavně diverzantem Pavlem Weislem.

Úterý 20.7.

Motto: Tuhle skleničku pane vrchní neodnášeje, ta je Myšákova vlastní.

Průzkumná skupina pod vedením výsadkáře sledovala pohyb irských extrémistů, kteří se snažili prozkoumávat Prahu v Ponorce. Marně se jim v tom snažila zabránit skupina dvou američanek najatých FBI sledovaných z dálí jejich šéfovou. "Co vás to tam proboha naučili, vždycky se říkalo hydroboty a ne nějaké vodňačky!!!"

Pítko nebylo vypnuto, i když kanál s kohoutkem byl identifikován.

Ponorka byla úspěšně řízena Lukášem Pollertem, který se pomocí lachoutů připravoval na další závod Světového poháru v Loferu.

Seznam účastníků

(Telefonní čísla v závorce budou platná někdy od podzimka)

Ivana Brázdová	Nučická 1741/1, 100 00 Praha 10	18.05.78	781 01 46
Marek Černý	K ovčínu 1501, 182 00 Praha 8	04.09.76	88 67 92
Martin Černý	K ovčímu 1501, 182 00 Praha 8	04.09.76	88 67 92
Michal Černý	K ovčínu 1501, 182 00 Praha 8	21.09.74	88 67 92
Marie Dlouhá	Na Hanspaulce 7, 160 00 Praha 6	09.12.87	311 76 18
Petr Dlouhý	Na Hanspaulce 7, 160 00 Praha 6	29.10.85	311 76 18
Jan Faltys	Sochářova 1131, 163 00 Praha 6	16.08.80	301 51 24
Jiří Faltys	Harusova 1318, 149 00 Praha 4	30.07.78	
Jana Faltysová	Sochářova 1131, 163 00 Praha 6	01.05.78	301 51 24
Michala Freslová	Velehradská 1, 130 00 Praha 3	08.09.77	27 58 302
Dáša Herrmannová	Matoušova 10, 150 00 Praha 5	10.11.74	54 65 51
Eduard Hulicius	Nad Klikovkou 15, 150 00 Praha 5	28.10.80	52 71 49
Jana Koláčková	Kolského 1440, 149 00 Praha 4	15.07.76	792 76 27
Jarmila Koláčková	Kolského 1440, 149 00 Praha 4	08.10.77	792 76 27
Alice Koukalová	Hostivařská 5, 102 00 Praha 10	15.11.75	75 15 75
Michaela Málková	Přádova 2094/1, 182 00 Praha 8	14.10.77	84 99 23
Michal Nekvasil	Kaňkovského 16, 182 00 Praha 8	13.11.75	84 64 58
Karel Nitsch	Dittrichova 3, 120 00 Praha 2	12.02.76	20 25 65
Petr Paidar	Vysočanská 548, 190 00 Praha 9	06.07.72	888 523
Jakub Pistorius	Skalecká 17, 170 00 Praha 7	27.01.77	37 05 96
Aleš Roda	Na Petřinách 9, 162 00 Praha 6	24.10.74	36 59 09
Helena Rýparová	Na usedlosti 4, 147 00 Praha 4	10.07.75	
Jaromír Simša	Sumberova 48, 162 00 Praha 6	30.06.71	35 58 204
Martin Šmid	Na Švihance 4/1550, 120 00 Praha	26.11.75	27 18 276
Alan Tomek	Jasmínová 2608, 106 00 Praha 10	27.12.70	75 17 13
Petra Vavroušková	Příčná 2, 110 00 Praha 1	11.11.74	20 61 91
Lukáš Veltruský	Na pískách 54, 160 00 Praha 6	13.12.78	311 49 44
Daniela Vrbová	Mazurská 526, 181 00 Praha 8	26.06.81	855 53 19
Eliška Vrbová	Mazurská 526, 181 00 Praha 8	13.06.83	855 53 19

Jan Beneš	Brixova 961, 190 00 Praha 9	14.12.50	B- 277: 2315334
Jana Dlouhá	Na Hanspaulce 7, 160 00 Praha 6	19.05.59	311 76 18
Jiří Dlouhý	Na Hanspaulce 7, 160 00 Praha 6	13.11.57	311 76 18
Martin Faltys	Sochářova 1131, 163 00 Praha 6	24.10.53	301 51 24
Dana Faltysová	Sochářova 1131, 163 00 Praha 6	04.09.56	301 51 24
Eduard Hulicius	Nad Klikovkou 15, 150 00 Praha 5	22.12.48	52 71 49
Zdeněk Kalva	Davídkova 2102/93, 182 00 Praha 8	27.02.39	859 23 06
Stanislav Kamba	Na Slovance 2, 180 40 Praha 8	21.11.61	
Ivan Veltruský	Na pískách 54, 160 00 Praha 6	10.12.42	311 49 44
Eva Vrbová	Mazurská 526, 181 00 Praha 8	16.06.55	855 53 19

z.K. + tel. zam. 27 93 571 74 70